

BOGOLJUB

VTUJINI

Štev. 24., Leto III. VERSKI TEDNIK

Nedelja, 13. junija 1948.

VEČNA MODROST UKAZUJE

Leto za letom nam Cerkev bere ob nedeljah iste odlomke iz sv. Pisma. Clovek bi mislil, da je to nepotrebno, morda celo neristno, ker se ljudje naveličajo vedno istega in tako gre beseda božja mimo njih. Resnica je to za mnoge ljudi. Za vse tiste, ki slišijo samo svetopisemske besede, si predočijo morda še dogodek, o katerem je govorjeno, globlje pa ne grejo. Sv. pismo je pisano za vse čase. To pa tako, da more dati vsakemu času, vsakemu človeku, ob vsaki priliki misli in smernice, ki so mu prav takrat, ob tistih razmerah potrebne.

Evangelij današnje nedelje pripoveduje o čudežnem ribjem lovu. Apostoli so bili po večini ribiči. S to obrtjo so si služili vsakdanji kruh. Gotovo so bili v svojem delu pridni in spretni. Poznali so kraje in razmere, načine in čase, ob katerih se je dalo največ nalovati in največ zaslužiti.

Jezus pa jim s čudežem dokaže, da je vse od Njega odvisno, ne njih spretnost, ne razumnost in ne pridnost ne pomaga, če Bog ne pomaga. Celó noč se zastonj trudijo. Tedaj pride On in določi čas in kraj. Sedaj vrzite mrežo na desno stran čolna. In uspeh je popoln.

Kaj ima to z našimi razmerami opraviti. Nismo ne ribiči, ne doma in tudi poklicnega dela marsikdo nima. Kaj torej naj bo tako važnega za nas? Marsikaj, in to prav za naše razmere. Kot bi bil ta čudež prav za nas storjen.

Stori tisto, kar Bog hoče, ko Bog hoče in tako kot Bog hoče. Če nas je poklical v begunstvo in tujino, ne mislimo, da je bil to slučaj čudnih vojnih razmer. Če nam je begunstvo prineslo drugačno delo, morda nezaželjeno, mučno, v komaj znosnih razmerah, ne mislimo, da je to slepa usoda, ki ne vidi niti enega koraka naprej. Božja volja je bila, ki je videla, da je bilo naše življenje prej samo prazno udarjanje po zraku. Nam se je morda zdelo dobro, koristno; v božjih očeh pa je bilo delo brez uspeha, kot delo apostolov, ki so lovili celo noč in nič ujeli.

Pa je prišel božji glas: Sedaj delaj, v begunstvu, v tem poklicu, v teh razmerah, med temi ljudmi, tako kakor ti bodo ukazovale razmere, ki sem jih jaz dopustil.

Kaj bi dosegli apostoli, če bi mislili: Nesmisel je to, da bi se prav sedaj ujele ribe, če na to stran vržemo mrežo, če pa celo noč nismo nič dosegli. Nič ne bi dosegli, prazni bi odšli.

Nekaj podobnega bo z nami, če ne bomo šli za naročilom božje besede.

Sem me je postavil Bog, tu moram delati to, kar mi velewa življenje, ki ga je Bog dopustil in to v skladu s postavo božjo. Če se mi zdi nesmisel, če bom delal z marnanjem in površno, bo vse zastonj. Če pa bom delal z zavestjo, da vršim božjo voljo, če bom delal vestno in natančno, bo uspeh. Ne preizkušjmo, kdaj in kakšen bo ta uspeh, v božji roki je. Enega se zavedajmo, če Bog tako hoče, mora biti prav.

Apostoli so bili za svojo vero in ravnanje takoj poplačani z nepričakovanim uspehom. Pa to ni vselej. Koliko so se trudili, trpeli in žrtvovali pozneje tam in v tistih razmerah, kjer jih je hotel imeti Bog, pa uspeha premnogokrat niso videli. Ta čadež pa jih je bodril; verovali so v vodstvo božje in v božjo previdnost in delali naprej dela, ki so nevernemu svetu veljala za neumnost in nekoristno zapravljjanje časa.

Bodimo jim podobni v našem času, v naših razmerah, pri našem od Boga nam odmerjenem delu. Ko bo božja volja, se bo uspeh pokazal, če bo Bog hotel, bomo sadove videli mi, če bo božja volja drugačna, jih bodo videli drugi. Eno pa je gotovo in to trdno verujemo: Če bomo storili tisto, kar nam je naložil Bog, tam in tako kot je naložil Bog, bo uspeh čisto gotov, pa če se vidi sedaj stvar še tako nespametna, nekoristna in brezupna.

KATOLIŠKI MISIJONI

DA IN NE ... IZ BENGALSKEGA MISIJONA ...

Pa še nekaj. - Zakaj nam je misijonski cilj dostikrat tako oddaljen? Rekli smo že, da zato; ker mislimo, da bo dosežen šele ob koncu sveta. To mnenje smo pa dobili predvsem zato, ker smo mislili, da moramo z misijonskim delom spreobrniti vse poganske. Ce je to resnica, da moramo z misijonskim delom spreobrniti vse pogane, potem bo v resnici trajalo do konca sveta.

Samo pomislimo. Poganov z muslimani vred je milijarda in 250 milijonov; letno se jih spreobrne 500.000. Torej bi bilo treba v primeru, da poganska množica nič več ne raste, celih 25 stoletij, da bo vsa spreobrnjena. V mestu Tokio je n. pr. 15 milijonov prebivalcev in pol, letno se jih spreobrne kakih 250 do 300. Če pojde tako naprej, bo treba 60.000 let, da bo Tokio katoliški, in to seveda, če prebivalstvo nič več ne raste.

Dalje. Vsak dan umrje 80 tisoč ljudi izven katoliške Cerkve, in to po 2000 letih krščanstva. Misijonarjev je 22.000; 90% izmed njih je zaposlenih z dušnopastirstvom med spreobrnjenci. In ta mala peščica živi med milijardo 250 milijoni nekristjanov. Mala Belgija, ki ima 8 milijonov prebivalcev, pa ima 15.000 duhovnikov. V naši škofiji je bilo pred vojno za pol milijona ljudi 750

čudovita dela božja, storjena po rokah naših misijonarjev, popisuje misijonar p. Demšar Lojze, slovenski jezuit.

Opisal bi Vam rad svoje delo v zadnjih petih letih; pri tem bom mimogrede omenil tudi delo ostalih naših misijonarjev.

Za duhovnika sem bil posvečen leta 1940 v Kurseongu, ki leži v himalajskem pogorju. Želel sem takoj vsaj nekoliko misijonsko delovati, zato sem se za silo naučil nepalskega jezika in potem spovedoval v tamkajšnji misijonski cerkvi. Pred veliko nočjo 1. 1942. sem bil nekaj tednov v Morapaju, kjer sva s patron Sedejem v velikem tednu imela sveti misijon. V jeseni istega leta sem bil nekaj tednov v Jamshedpurju, kjer so ogromne železne topilnice. Tu sem imel zanimivo poroko. Ženin je bil Tamilec iz Južne Indije, nevesta pa Bengalka, ki sem jo šele pred poroko krstil. Ženin ni prav nič znal nevestinega jezika, nevesta pa ni razumela ženina, a kaj hoočemo, ljubezen pač govori svoj jezik, ki ga vsakdo razume. Pri-

duhovnikov. Stara Japonska ima pa za več kot 70 milijonov ljudi le 420 duhovnikov.

Še dalje. - Poganska množica ne ostaja samo pri tej strašni številki, ampak raste in sicer neprimerne hitreje kot število katoličanov. Vsako leto je na svetu 20 milijonov prirastka, a katoličani pridejo le za 4 milijone, torej petina vsega. In še od tega pridejo 3 milijoni in pol iz katoliških družin po naravni poti rojstev, medtem ko je pravih spreobrnjenj le pol milijona. Tako se poganska množica od leta do leta veča in prepad med obojno številko, številom nekatoličanov in katoličanov je vedno večji. Kdaj bo torej dovršeno misijonsko delo; če moramo spreobrniti vse te duše...?

(Prihodnjič dalje).

- = - = -

slicam...

... Ob štirih zjutraj sem končal svete maše in se vrnil v Morapaj, kjer sem pod oknom p. Sedeja zalel: "Vstanite, o bratje, že dela sedan, nobeden ne bodi dremoten, zaspan." Spovedoval sem še v morapajski cerkvi do 11 ih.

LEPA SOCIALNA AKCIJA V KHARRIJU.

Aprila 1943. si je župnik v Kharriju zlomil nogo. Predstojniki so poslali tja mene, kjer sem dva meseca opravljal župnijo. V tem času je lakota ljudi že precej mučila. Videl sem veliko trpljenje otrok, ki so jedli večinoma le enkrat na dan. Mislil sem si: Mladino moramo rešiti. Starejši s. bodo skozi lakoto že kakó pomagali. Kaj naj storim? V Kharriju smo imeli v shrambi okrog 6.000 kg neoluščenega riža, ki so ga pridelali na misijonskih poljih. Zakaj ne bi s tem rižem hranili stradajoče mladine? Skozi Morapaj sem odhitel s kolesom v Kalkuto, kjer sem predstojnikom obrazložil resno stanje v deželi in jim odkril svojo zamisel. Odobrili so jo in z lahkim srcem sem podil svoje kolo po prašni cesti nazaj b Kharriju. Sedaj je bilo treba pomožno akcijo organizirati. K sreči imamo v Kharriju samostan bengalskih sester. Vse štiri sestre so navdušeno pozdravile moj načrt in obljubile pomoč. One bodo kuhale riž in ga delile otrokom. Hitro so raznesli novico, da bodo šolski otroci dobili kosilo v konventu pri sestrah. Da ste videli, kako se je šola napolnila! Na reden šolski pouk v teh razmerah ni bilo misliti. Hotel sem rešiti otroke pred lakoto in jim obenem dati temeljit pouk o verskih resnicah. Šest katehistov in tri sestre so celo dopoldne pripravljali otroke na prvo sveto obhajilo, manjše so še učili molitvice, starejšim pa so poglobljali njih versko znanje. Ob eni popoldne so vsi lepo v vrsti korakali v konvent, v rokah vihteč krožnike, nekateri pločevinaste, drugi lesene, tretji lončene, a mnogi le bananine liste, na katere jim bo sestra dala riža. Sestre so seveda imele dela čez glavo, da so nasitile 200 do 250 lačnih želodčkov, a delale so veselo in požrtvovalno. Tako je šlo tri tedne. Stare žene so lučile riž, sestre so kuhale, razigrana mladina pa veselo jedla. Jaz sem prvi od misijonarjev začel te vrste pomožno akcijo; drugod so potem tudi začeli po dveh mesecih. (Dalje prihodnjič)

digal sem vsako nedeljo angleško in bengalsko, spovedoval pa kar v šestih jezikih, celo hrvaško; bil je namreč tu star dalmatinski rudar. Kako prav pridejo razni jeziki, ki se jih človek nauči!

V MORAPAJU.

Od tam sem šel v Morapaj. Za božič sem imel polnočno v dveh večjih vaseh blizu Morapaja. Prav tedaj so Japonci bombardirali Kalkuto. Škode pri nas sicer ni bilo posebne, a pokalo je tako, da se je vaška kapelica silno tresla in sem se resno bal, da se bodo zidovi podrli, čeprav stoji 45 km stran od Kalkute. Ta dogodek mi je navdahnul tudi misli za božično pridigo: pripravimo se na odhod, če nas božje Detece pokliče k nebeškim ja-

M I S I J O N S K I U T R I N K I

DELO ZA BARAGOVO BEATIFIKACIJO počasi napreduje. Zdaj je določil Rim msgr. Zry-a, duhovnika marquentske škofije /Michigan/, za Baragovega zagovornika pri procesu, ki mora dokazati Baragove heroične čednosti in končno srečno pripeljati do slovesne proglasitve.

4800 MISIJONSKIH SESTER deluje v Južni Afriki. Od teh je že mnogo domačink. Znana je zlasti kongregacija "Hčera svetega Frančiška", ki zbira v svojih vrstah izključno domača dekleta.

GHANDIJEVA SMRT je tudi svetega očeta globoko pretresla. Izrekel je sožalje indijskemu poslaniku in v njem imenoval Ghandija "velikega moža, ki je bil duhovni voditelj milijonov Indijcev in se je vse svoje življenje boril za mir..."

Z A V S A M I Z D A N

K r e p o s t z m e r n o s t i .

Kdor misli, da bo danes pisano morda o požrešnosti ali pijančevanju, se bo precej zmotil. Zmernost obsega mnogo več. To je krepost, ki drži v pravih mejah vse človeško poželjenje po razveseljevanju, pa naj bodo to potem občutki prijetnosti ob jedi in pijači, ob pogledih, poslušanju, vonju ali ob telesni počutnosti.

Vsi ti užitki so dani od Boga, da se človek ohrani, ne le posameznik, ampak človeštvo sploh. Ob jedi ima človek užitek, ob pijači, ob toploti, ob hladu, ob lepem vonju, ob izživljanju spolnega nagona. Vse te užitke je dal Bog, da si človek ohrani življenje sam in človeštvo sploh. Če bi človek ne čutil lakote in žeje in prijetnosti, ko si to uteši, bi umrl. Če ne bi užival telesnih užitkov spolnosti, bi vse to opustil radi komodnosti in prevelike odgovornosti pri vzgoji in odgoji otrok in človeški rod bi propadel. Tako pa je te užitke Bog dal in so nekaj dobrega, če ne gredo preko meja, ki jih je dal Bog. Urejeni morajo biti po pameti in zapovedi božji. To pa urejuje krepost zmernosti.

Kakor je mnogovrstno človeško telesno in duhovno poželjenje, tako so mnogovrstne veje kreposti zmernosti. Naštejmo nekatere.

1. Zmernost v jedi in pijači, drži v pravih mejah človeško poželjenje po jedi in pijači. Najvišja stopnja tu je popolna zdržnost (post). Nasprotje pa požrešnost in pijančevanje.

2. Čistost je krepost, ki urejuje ali izključuje spolno uživanje, nasprotje je nečistost. Bistveni njeni lastnosti sta stramežljivost in dostojnost.

3. Krotkost, ki kroti in razumno ureja čustvo jeze.

4. Usmiljenje, ki kroti in ureja človekovo nagnjenje k maščevalnosti in kaznovanju. Nasprotje je krotost, brezsrčnost, pa tudi prevelika popustljivost ni prava.

5. Skromnost ureja človekovo vedenje, obnašanje in nošo, da je vse v pravem skladu s stanom in z osebami, s katerimi pride skupaj. Tudi priljudnost in prava družabnost sta podvrsti te kreposti.

6. Posebno važna vrsta kreposti zmernosti je ponižnost. Človek po tej kreposti spozna in prizna, da je vse, kar ima dobrega in lepega, dobil od Boga in zato kroti neurejeno poželjenje po uveljavljanju, po lastni časti in odliki. Ponižnost je med največjimi krepostmi. Med naravnimi krepostmi je poleg glavnih kreposti naj =

večja in podlaga vsem drugim. Jezus sam povdarja: "Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen. Kdor se ponižuje, bo ponižan.

Kako naj se človek poniža pred drugimi? Ponižnemu to ne bo težko, gledal bo predvsem svoje napake in videl, da so mnogi višji od njega v dobrem. V drugih pa bo gledal tisto krepost, ki je v njih, čeprav imajo tudi slabe strani, najvišje razvita in jih bo radi nje cenil, spoštoval in jim dajal prednost. Jezus se je ponižal popolnoma. Stopil je na stopnjo človeka, pa še to na stopnjo najnižjega berača, ki nima, kamor bi glavo položil. Tudi svojo čast je žrtvoval, in se ponižal do smrti na križu med dvema zločincema.

Ponižnost se zlasti lepo kaže v popolni pokorščini in uboštvu v samostanskem življenju. Nasprotna napaka je napu ali prevzetnost.

OB SLOVESU

Ali smo pripravljeni na življenje v širnem svetu?

Preden odgovorimo na to vprašanje, moremo ugotoviti sledeče: tudi v širnem svetu se človekov namen na zemlji ni prav nič spremenil. Tudi v velikem svetu je prva in največja dolžnost vsakega zemljana; čim večja čast Bogu in skrb za zveličanje svoje duše. To je potrebno povdariti zato, ker bomo gotovo v svetu dobili vtis, da ljudje milijonskih mest, velikih industrij in ogromnih daljav nimajo tega namena v svojem življenju in zato moramo namen svojega življenja tudi mi spremeniti.

Ugotovitev, da je čast božja in skrb za dušo tudi v velikem svetu naša prva in najpomembnejša dolžnost našega življenja, nam daje neko trdno podlago našemu življenju tudi v emigraciji.

Pred našim begom nas je Bog tri leta pripravljali na begunstvo: opravljali smo pobožnost prvih petkov in prvih sobot; posvetili smo se Brezmadežnemu Srcu Marijinemu; z zadostilnimi procesijami in spokornimi dnevi smo zadoščevali za svoje grehe in za grehe vseh onih, ki se za Boga in za svojo pokoro niso zmenili in so dan na dan kopicili greh na greh. Obljubili smo poboljšanje svojega življenja.

Nato je prišlo begunstvo.

Ko smo bili po vetrinjski tragediji razseljeni po raznih taboriščih Koroške in Štajerske, se je pričela naša priprava na emigracijo. Pripravljali smo se v duhovnem in materialnem oziru. Veliki moške so se odmaknjeni od sveta ob molitvi in postu pripravljali na veliko dogodke svojega življenja.

Tako smo se tudi odmaknjeni od sveta v molitvi in skoro dobesedno ob "kruhu in vodi" pripravljali na emigracijo.

Bog nas ni sam poslal v begunstvo. Z nami je šlo mnogo dobrih in najboljših duhovnikov, ki so nam tudi v begunstvu - tu še prav posebno - delili duhovne dobrote, da smo ob njih šele spoznali njih pravo vrednost, jih začeli ceniti in ljubiti.

Duhovne obnove so nam pomagale razmišljati o naših slabostih. Vsak mesec smo naredili točne in natančne obračune našega duhovnega življenja v dobri spovedi obžalovali svoje napake in napravili nove sklepe.

Vsako leto smo opravili duhovne vaje, v katerih smo se utrdili v verskem življenju in naredili nove sklepe.

V begunstvu smo šele prav začeli ceniti sveto mašo in sveto obhajilo in zato se je velika večina dnevno udeleževala svete daritve in dnevno prejemala sveto obhajilo.

Otresli smo se svoje sebičnosti, v kateri smo mislili, da je za nas važno samo to, da smo mi sami dobri, da mi sami izpolnjujemo verske dolžnosti in da mi sami živimo po veri. Spoznali smo, da je najgloblje krščanstvo prav v tem, da posredujemo božje življenje tudi svojemu bratu, ki ni prejel toliko milosti kot mi, ki ima več težav pri svoji duhovni poglobitvi. To nam bo še posebno dobro služilo v emigraciji, kjer bo za mnoge več priložnosti za slabo življenje. To bo naša važna, če ne najvažnejša naloga v emigraciji. Kaj nam bo koristilo vsedrugó, če bomo brez vere in brez morale prišli čez leta domov in samo pomnožili število onih, ki so po sili razmer odpadli od vere.

Pa tudi v materialnem oziru smo se ves čas begunstva lepo pripravljali na emigracijo.

Večina beguncev je bila tudi tu zaposlena v svojih poklicih in se v njih tudi še nadalje izobraževala in dopolnjevala. Mnogi so si izbrali pod silo razmer nove, morda tudi boljše poklice.

Mnogi so izpopolnjevali svoje znanje v raznih tečajih, zlasti inteligenca pa se je posvetila študiju jezikov, zlasti nemščine in angleščine, zadnje čase pa tudi španščine.

Ne smemo pozabiti našega dijaštva. Večina je nadomestila vse, kar je med vojsko zamudila, mnogi pa so s pridnostjo dosegli več kot bi morda v normalnih razmerah. Marsikdo se je posvetil študiju in končal celo srednjo šolo in je danes že na univerzi.

Ne moremo prezreti tudi literature, ki je bila izdana v begunstvu, zlasti cela vrsta strokovnih in gospodarskih knjig, ki bodo marsikom pomagale pri ustvarjanju novih življenjskih pogojev v svetu. Izšlo je pa tudi več knjig in brošur, ki so nam dale jasne poglede glede našega bodočega narodnega, državnega in političnega življenja.

Vsi: inteligenca, kmet in delavec, obrtnik in uradnik smo imeli dovolj prilike, da smo se izobraževali vsak v svoji stroki.

Kdor vsa ta tri leta ni lenuharil in je pridno izkoriščal ugodne prilike, za tega lahko rečemo, da je duhovno toliko utrjen in v materialnem oziru toliko pripravljen, toliko močan in toliko oborožen, da bo v svetu lahko vzdržal, pa ne samo vzdržal, ampak tudi napredoval.

Kdor je šel pa s prezirom mimo vsega, kar mu je taborišče nudilo dobrega, ta pa v tujini ne bo vzdržal.

Dejstvo je, da se mnogo naših ljudi v tujini res zgubi. Niso šli po svetu dovolj pripravljeni. Nekaterih se loti dolarska mrzlica, drugi utonejo v vinu, tretji sproste svoje strasti.

Večina od teh začne opuščati svete zakramente, nedeljsko službo hožjo, nato pa začno pešati v verskem, moralnem in končno tudi v narodnem pogledu.

Mnogi vidijo v svetu samo bogastvo, snovne dobrine in uživanje, ne vidijo pa nevarnosti tujine.

Zato lahko rečemo: v svetu bodo vzdržali in napredovali samo oni, ki so osebnosti - izgrajeni liki, ki so trdni, ponosni, samozavestni in močni v svojih načelih.

Osebnosti žive visoko nad povprečnostjo, niso črnogledi, ampak žive iz močnega krščanskega idealizma. Žive po katoliških načelih tudi v svetu. Ljubijo svoj narod.

Slovenci smo po številu majhen narod, toda kljub temu smo vzdržali stoletne turške navale, protestantizem se je razbil na naših tleh in ob naših narodnih mejah se bo zlomil tudi komunizem. To so tri točke naše narodne zgodovine in vredne, da jih primerjamo s slavo in junaštvu največjih narodov.

Zavedajmo se, da se je naš narod v težkih dneh zgodovine vedno znašel ob pravem času. Pomagali so mu: nadarjenost, pridnost, vernost, pogum.

V ponos nam je lahko tako lepo izpeljano združništvo; književnost, ki prav nič ne zaostaja za večjim narodi; šolstvo, prosveta in organizacije v splošnem. Še v sportu smo tekmovali z velikimi narodi.

Posebno ponosni smo lahko na našo slovensko pesem. Nanjo ne pozabimo tudi v tujini. Lepa slovenska pesem bo osvojila srca vseh, katerim bomo dali priliko, da jo bodo lahko poslušali in občudovali. Če bo odpovedalo vse, naša slovenska pesem bo gotovo tista, ki nam bo v svetu pomagala odpreti marsikatera vrata. Ne pozabimo tega in gojimo tudi v tujini - kjerkoli bomo - našo lepo slovensko pesem.

Lažje bi v verskem, moralnem in narodnostnem pogledu vzdržali, ako bi se naselili kje skupaj in bi živeli v skupnosti, kot živimo sedaj v taborišču. Toda izgleda, da je božja volja, da se razpršimo po vsem svetu. Tako imamo že sedaj naše begunce raztresene po Angliji, Kanadi, Venezueli, Združenih državah. Naši akademiki študirajo v Avstriji, Italiji, Španiji, Argentini. Toda večina se nahaja še vedno v taboriščih. Ko se bomo vsi razselili, bomo gotovo raztreseni po vseh delih sveta.

Če bomo osebnosti, bomo vzdržali in če bomo v svetu vzdržali, bomo prinesli našemu narodu ogromen dobiček. Mislimo na to in delajmo za to!

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje)

4.

Vsak dober pastir takoj zasluti, od kje preti nevarnost njegovim ovčicam. Zato je tudi gospod župnik Janez Smrekar po obisku opernega pevca Janka Ahačiča pri Cvelbarjevih takoj zaslutil nevarnost, ki preti Cvelbarjevim, posebno - Cilki. Ob takih trenutkih je sicer težko presoditi vso nevarnost. Bodočnost je Bog zakril našim očem. Težko je pa tudi vedno natančno videti in doumeti božja pota in božjo voljo.

Po tistem obisku sta on in oče Cvelbar dobro in natančno razsodila, kaj je privedlo opernega pevca Ahačiča na Cvelbarjev dom. Oba sta zrela moža in zato jima niso ušli topli in božajoči pogledi mladega pevca, s katerimi je opazoval Cilko.

Konec koncev to samo na sebi ne bi bilo nič posebnega in nič slabega. Toda dvoje dejstev je jenalo mir obema: najprej to, da je Cilka nameravala stopiti v red, drugo pa to, da tega človeka nista prav nič poznala.

Vse to ima lahko za Cilko dalekosežne posledice. Lahko postane vsa ta stvar velika ovira božjim načrtom, lahko se prekrizajo božja pota in tepta božja volja. Lahko je tudi božja volja, da se Cilka poroči. Tako nenadno je prišlo vse in kdo naj sedaj vse to prav presodi? Lahko je prav prvo, lahko drugo. Samo kdo naj da odgovor na vsa ta vprašanja?

Pri tem onemi vsa človeška modrost.

Samo Eden je, ki more dati odgovor na vsa zamotana vprašanja.

Gospod župnik Janez se je sprehajal po svoji sobi. Hodil je od okna do vrat in od vrat do okna. V rokah je držal brevir, a se ni mogel zbrati in moliti. Misli so mu vedno uhajale k Cvelbarjevim. Kot dobri pastir je čutil nevarnost, ki preti njegovi ovčici. Kaj naj stori? Kako naj svetuje?

Spomnil se je, kako ga je Cilka prosila, naj se je spomni v molitvi, da se bo lažje odločila za pravo pot v svojem nadaljnjem življenju. Takrat je gospod Janez mislil, da je že samo po sebi umevno in razumljivo, da pojde Cilka v red k šolskim sestram, kot je to že omenila. Sedaj je pa uvidel, da stvar ni tako enostavna in da bo res treba prositi Boga za pravo odločitev in posebno zato, da bo pokazal bolj jasno in bolj določno, kakšna je njegova najsvetejša volja.

Ogrnil je suktnjo in šel v cerkev pred tabernakelj. V go-reči molitvi je priporočil zadevo Njegovemu mogočnemu varstvu.

Še bolj kot na župnika je stvar vplivala na očeta Cvelbarja. Ali je sploh kje na svetu oče, ki bi ne želel vsega najboljšega svojemu otroku? S skrbjo in ljubeznijo je zasledoval vzgojo. Bil je vesel in srečen, da je Cilka tako lepo končala svoje študije in se veselil uspehov, ki jih je imela pri vodstvu cerkvenega petja. Sedaj je pa velika skrb legla na njegovo srce.

Kaj naj stori?

Samo eno je mogoče: pomagati dekletu, da bi srečno prestalo to preizkušnjo. "Bog nas preskuša." Često je ponavljal: "Ne vpelji nas v skušnjavo, temveč reši nas hudega."

Molitev in žrtve!

Kar je mimo tega, je samo poslabšanje.

Zato ni samo molil, ampak se tudi žrtvoval. Sklenil je, da toliko časa ne bo prižgal svoje priljubljene pipice, da njegovo najdražje, njegova Cilka ne bo rešena. To je bila zanj velika žrtev. Trpel je mnogo duševno in telesno. Ni se mogel umiriti. Neprestano je imel občutek, da mu nekaj manjka. Toda moško in junaško je prenašal žrtev, ki jo je prostovoljno sprejel nase.

In Cilka?

Od koncerta dalje je živela v nekem polsnu. Mnogokrat ni vedela, ali je posamezne dogodke življenja sanjala ali se je res vse to dogodilo. Cutila je, da se je v njej javljalo nekaj novega, nepoznanega, nekaj velikega, toda nekaj trpkega in bolečega.

Postala je zamišljena, vase pogreznjena.

Sedaj v počitnicah, ko je bila doma, je od matere prevzela vse gospodinjske posle in pri tem vsakdanjem delu je mnogokrat sama sebe našla, kako je sredi dela obstala in se zamislila nekam daleč in pred njo so vstajale slike zadnjih dni: pri vsaki pa je bila postava Janka Ahačiča. Bil je sicer lep, mlad mož, da malo takih. Kaj je mogla ona zato, če je njegova podoba neprenehoma vstajala v njeni duši.

Petje in orgle, ki jih je imela v svoji sobi, sta onemela. Vse je kakor izumrlo pri Cvelbarjevih. Oče je molčal in trpel, Cilka je molčala in trpela, mati pa ni mogla do besede, ker sta oba mož in hči molčala in jim ni bilo do govorjenja.

Cilka je prvič v življenju občutila, kaj je trpljenje, kaj se pravi trpeti. In ona je sedaj res trpela.

Javljala se je ljubezen. In prav to je bilo povod njenemu trpljenju. Kaj bo sedaj? Ali pusti, da se ta iskra razplamti v plamen? Ali naj popolnoma zavrže misel na vstop v samostan? Posebno pa je trpela zato, ker je videla kako sta trpela oče in gospod župnik.

Priloga dalje

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri Lienzu.